

عنوان مقاله:

بررسی رابطه کیفیت زندگی با همکاری درمانی و سابقه درمان (دارودرمانی) بدون روان درمانی و ویژگی های دموگرافیک در بیماران مبتلا به دیابت نوع 2

محل انتشار:

سومین کنفرانس بین المللی نوآوری های اخیر در روانشناسی، مشاوره و علوم رفتاری (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

عاطفه استادزاده - دانشجوی کارشناسی ارشد رشته روانشناسی بالینی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد خوراسگان (اصفهان)، اصفهان، ایران

امراهه ابراهیمی - دانشیار، مرکز تحقیقات روان تنی، دانشگاه علوم پزشکی اصفهان، اصفهان، ایران

مجید مظفری - استادیار، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی کاشان، اصفهان، ایران

خلاصه مقاله:

دیابت نوع 2، یکی از شایعترین اختلالات سایکوسوماتیک و سومین عامل مرگ و میر در جهان می باشد که عوامل روانشناختی در ایجاد و تشدید علایم آن نقش مهمی ایفا میکنند، همچنین آگاهی و تلاش برای ارتقای سطح کیفیت زندگی از چالش های امروزه علم پزشکی و روانشناسی است. براین اساس پژوهش حاضر با هدف تعیین رابطه کیفیت زندگی با همکاری درمانی و سابقه روان درمانی در بیماران مبتلا به دیابت نوع 2 مراکز بهداشتی درمانی شهرستان کاشان، از نوع توصیفی B-تحلیلی به روش همبستگی، به شکل مقطعی انجام گرفته است. جامعه پژوهش شامل کلیه بیماران مبتلا به دیابت نوع 2 شهرستان کاشان و حجم نمونه پژوهش حاضر شامل 165 نفر از بیماران این شهرستان می باشد که به روش نمونه گیری تصادفی ساده بر اساس نمونه در دسترس با توجه به ملاک های ورود و خروج انتخاب شده اند. جهت جمع آوری داده ها از مقیاس کیفیت زندگی (sf-36)، مقیاس ادهرنس (Adherence) و چک لیست ویژگی های دموگرافیک محقق ساخته استفاده شد. نتایج حاصل از تحلیل داده ها، رابطه مستقیم و معنادار بین همکاری درمانی و کیفیت زندگی را نشان داد. همچنین از میان نتایج حاصل از همبستگی میان ویژگی های دموگرافیک محقق ساخته با کیفیت زندگی، تنها سابقه درمان (دارو درمانی) بدون روان درمانی با کیفیت زندگی دارای رابطه معنی دار و معکوس می باشد به این معنی که به میزانی که درمان بیماران دیابت نوع 2 بدون توجه بر ابعاد روانشناختی بیمار و بیماری صورت می گیرد، سطح کیفیت زندگی افراد به ویژه مقیاس های سلامت روان در کیفیت زندگی افزایش نمی یابد و این افراد همچنان نیازمند توجه ویژه و درمان های روانشناختی مکمل در کنار درمان های طبی دارویی خواهند بود. با توجه به یافته های این پژوهش، بخش قابل توجهی از موفقیت های درمان در طولانی مدت به پیروی از دستورات و همکاری درمانی بیمار وابسته است و این امر جهت پیشگیری از عود مجدد عوارض بیماری و افزایش کیفیت زندگی بیماران، یک امر ضروری و بسیار مهم به شمار می رود. همچنین در کنار درمان طبی B دارویی در بیماران دیابت نوع 2، لزوم توجه بر ابعاد روانشناختی بیماری و دریافت روان درمانی به عنوان درمان مکمل، ضروری به نظر می رسد.

کلمات کلیدی:

دیابت نوع 2، کیفیت زندگی، همکاری درمانی، سابقه روان درمانی، ویژگی های دموگرافیک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/612967>

